

V první části byl kritériem klasifikace *životní styl* obyvatel „vyspělých kapitalistických států“ demo-liberálního systému, nyní je jím *strategie*, kterou se lidé v systému uplatňují.

1. Snaha dostat se do jeho soukolí, stát se jednou z jeho převodních pák, nositelem jeho hodnot.
2. Snaha po souznění se systémem, přijímání jeho hodnot. Pasivní konformita.
3. Vnějšíkové přizpůsobení, oddělení práce a společnosti od nejvlastnějšího já. Vnitřní opozice. Domov, rodina, záliby.
4. Vnitřní život v relativně samostatném světě, v odtrženosti od aktuálních dějů, bytostné přilnutí k nějaké teorii, jež není spjata s daným systémem, ale s reálnými či nereálnými představami o jeho překonání. Nenápadný vzdor.
5. „Skok přes propast“: oživení náboženství, mystiky, uměleckého iracionalismu, sekty, apod.
6. Otevřený boj proti systému.

Třetí kategorie je přechodná a nazákladě dějinné zkušenosti lze konstatovat, že již při minimálním ohrožení ze strany systému přechází naprostá většina těchto lidí v kategorii druhou. „*Nezúčastněnost (...) Tváří v tvář ohrožení tento postoj kvapně mizí.*“, píše Jünger (Chůze lesem, s. 10). Ve čtvrté kategorii se stále sváří touha po „normálním životě“ s věností nadosobním principům i bez přímého nátlaku, jen tlakem okolí, v němž disident žije. Lidé z kategorie páté se před okolím uzavírají, když maximálně omezují vazby na systém; naprostá, trvalá izolace se však svým účinkem na něj rovná pasivní konformitě (2.). Boj proti systému má více rovin, od tzv. „vnitřní akce“ (práce na sobě) nebo „vstupování do veřejného prostoru“ v nejrůznějších formách („*Straßenkunst*“) přes např. kybernetické útoky až k nepřímému („féma“) či přímému ozbrojenému vystoupení, a proto se mu budeme někdy věnovat v samostatném článku.